

Warszawa, 5 kwietnia 1933 r.

B 65h 54/16

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 17829.

Kl. 76^a d 17.

Ludwig Petersen Weidemann
(Rudkøbing, Danja).

Cewka do wytwarzania stosowanych do wiązania snopów kłębków przędzy.

Zgłoszono 8 stycznia 1931 r.

Udzielono 19 stycznia 1933 r.

Wynalazek niniejszy dotyczy wytwarzania kłebków przędzy do wiązania snopów, zwłaszcza cewek krzyżowych o zwojach ochronnych, znanych przy rozmaitych rodzajach cewek. Próbowano naprzykład zaopatrywać w nie cewki o zwojach równoległych, wykonując cewkowe uzwojenie głównej części po bokach czołowych, a mianowicie wkłęsłe ponad całą czołową płaszczyznę odpowiednio do nadanego przez wrzeciono kształtu. Jednakże w praktyce okazało się, że tego rodzaju równoległe uzwojone cewki nie nadają się do ochronnego uzwojenia kłebków, ponieważ równoległe cewki zupełnie wkłęsłe uzwojone na obu czołowych płaszczyznach, po usunięciu tarcz główkowych krążka, nie posiadają dostatecznego zabezpieczenia, i przy zastosowaniu ochronnego uzwojenia kłębka, nie stawiają dostatecznego oporu prze-

ciw uwarunkowanemu przytem ciśnieniu ochronnego uzwojenia podczas ruchu, co powoduje zapadanie się zewnętrznych czołowych obrzeżeń kłebków.

Ponadto próbowano zaopatrywać cylindryczne cewki krzyżowe, zupełnie płaskie na czołowych płaszczyznach, ochronnem uzwojeniem kłębka, by zapewnić lepsze utrzymywanie się zewnętrznych uzwojeń głównej części. Lecz okazało się, że ochronne uzwojenie kłębka było na czołowych stronach za wysokie, wskutek powstałej wypukłości w obrębie centralnego otworu, co też uczyniło i gotowy kłebek zbyt wysokim.

Wady te, okazywały się najczęściej podczas transportowania kłebków przędzy i ich użycia. Zwykle w skrzynce kłebkowej wiązarki są umieszczone conajmniej dwa kłębki. Wskutek ich podwyższenia, powodowa-

nego ochronnem uzwojeniem na środku czołowej strony, kłębki zajmują z jednej strony więcej miejsca, a z drugiej nie przylegają już tak dobrze do siebie i podczas odwijania przędzy są wprawiane w ruch, wskutek czego zewnętrzne zwoje zsuwają się i załamują. By usunąć te wady, próbowano doprowadzać ochronne uzwojenie kłębka aż do centralnego otworu cewki po jednej stronie czołowej, po drugiej zaś stronie tak daleko je zarzucać na czołowe boki, iż między centralnym otworem, a wypukłością uzwojenia cewki pozostawała przestrzeń, do której mogła przylegać wypukłość cewki leżącej wyżej. Takie uzwojenia ochronne krzyżowej cewki usunęły częściowo dotychczasowe wady, były jednak niewystarczające, gdyż wobec przesunięcia ochronnych uzwojeń od centralnego otworu cewki ku stronie zewnętrznej, wzniesienie ochronnego uzwojenia zostało bardzo obniżone, i ochronne uzwojenia znów się zesuwały. Oprócz tego pomimo rozmaicie ukształtowanej wielkości otworów czołowych w ochronnem uzwojeniu, gotowy kłębek był jeszcze na czołowych bokach za wysoki i osadzenie jego w skrzynce cewkowej nadal pozostało wadliwem. Niniejszy wynalazek ma na celu usunięcie tych wad, co osiąga się w ten sposób, iż na cewkach krzyżowych płaskich po bokach czołowych stosuje się w obrębie właściwej wypukłości ochronnego uzwojenia znaczne zagłębienia, idące od centralnego otworu po bokach czołowych. Zagłębienia te służą do umieszczania w nich wypukłości ochronnego uzwojenia.

Rysunek przedstawia przykład wykonania wynalazku w częściowym przekroju.

Według wynalazku główna część *a* sporządzona jest w postaci znanej krzyżowej cewki lub uniwersalnego uzwojenia. Cewki, które na bokach czołowych są płasko ukształtowane, posiadają wklęsłe zagłębienia *c*.

Zagłębienia *c* rozłożone są na wypukłościach ochronnego uzwojenia, przylegających do centralnych otworów w ten sposób, iż wypukłości te mogą się zmieścić w przewidzianych zagłębieniach *c*. Wskutek takiego układu osiąga się dobre przyleganie uzwojenia ochronnego do pozostałej części czołowych boków cewki i do płaszcza tejże cewki, oraz doskonałe przytrzymywanie zewnętrznych zwojów cewki krzyżowej. Ponadto czołowe boki cewki krzyżowej są zupełnie płaskie, wskutek czego osiąga się dobre przyleganie do siebie cewek w skrzynce kłębkowej. Nitki uzwojenia ochronnego sięgają aż do centralnego otworu, wskutek czego osiąga się duże wzniesienie nitek uzwojenia a tem samem i szczególnie dobre utrzymywanie się uzwojenia. Zalety te okazują się już przy transportowaniu cewek, gdyż one są wówczas narażone na rzucanie i wszelkie przygniatanie.

Zbliżenie ochronnego uzwojenia aż do centralnego otworu posiada jeszcze i tę zaletę, iż podczas transportowania, gdy cewki zostają bardzo często przerzucane, potrącane i gniecione, przędza nie może się wewnątrz rozluźnić i wydostać z cewki na zewnątrz.

Zastrzeżenie patentowe.

Cewka do wytwarzania stosowanych do wiązania snopów kłębków przędzy w postaci uzwojeń cewek krzyżowych o zwojach ochronnych, znamienna tem, że na czołowych bokach uzwojeń ochronnych płaskich cewek krzyżowych w obrębie właściwej ich wypukłości przewidziane są zagłębienia, w które zachodzą wypukłości ochronnego uzwojenia.

Ludwig Petersen Weidemann.
Zastępca: Dr. techn. A. Bolland,
rzecznik patentowy.

